

Nr 313.

Av herr Skoglund i Umeå m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 123, angående åtgärder till främjande av sommarvistelse på landet för barn från städer och andra tätbebyggda samhällen m. m.

På Kungl. Maj:ts förslag vidtog fjolårets riksdag åtgärder till främjande av sommarvistelse på landet för barn från städer och andra tätbebyggda samhällen. Försöket slog väl ut, och ett upprepande i år har därför ansetts motiverat. Enligt det nu framlagda förslaget komma emellertid andra bestämmelser att gälla beträffande enskilda sommarresor för barn till och från lantvistelse i enskilt hem. För dessa har nämligen föreslagits en maximering av resans längd, som för Västerbottens och Norrbottens län skulle bli 100 mil och med endast 20 mil överstiga den för Västernorrlands och Jämtlands län föreslagna maximeringen. För övriga delar av Sverige får resan icke överstiga 60 mil.

För de nordligaste länen förefaller det som skulle de föreslagna maximigränserna vara för snävt tilltagna. Avgivna utlåtanden ha också understrukt detta. För att exemplifiera reselängdens otillräcklighet påpekar sålunda Skellefteå stads socialbyrå, att vid kopparverket i Rönnskär finns ett icke ringa antal arbetsanställda, vars släktingar och anhöriga äro bosatta i landets södra delar. På enahanda sätt lär det förhålla sig litet här och var inom de båda nordligaste länen. Att under sådana omständigheter bereda barnen från övre Norrland möjlighet till fri resa till familjens anhöriga och bekanta låter sig inte göra, därest de föreslagna bestämmelserna skola strikt tillämpas. Möjlighet till dispens borde därför finnas, något som för övrigt påpekats av den tidigare omnämnda socialbyrån i Skellefteå. Uti dess yttrande har sålunda föreslagits att lokal myndighet borde äga rätt att med särskild motivering, t. ex. saknad av släktingar inom angiven maximigrän, medgiva undantag från bestämmelsen. Den nu framlagda propositionen har också beaktat detta förslag så till vida att i fråga om barnen från Norrbotten får centralmyndigheten — socialstyrelsen — rätt att lämna dispens för fria resor utöver den fastställda maximigränsen. Fråga är emellertid om inte dispensrätten borde utsträckas till att omfatta även barnen från Västerbottens län. Av socialbyrån i Skellefteå anförda exempel tala i varje fall härför. Ur geografisk synpunkt är det för övrigt ringa skillnad mellan Västerbottens och Norrbottens län. Båda länen ha ungefär lika långa och pressande vintrar, och dess befolkning inte minst de yngsta

åldersgrupperna är i lika stort behov av den vila och rekreation som en sommarresa till annan trakt av vårt land otvivelaktigt skänker. För båda länen skall samma maximigräns gälla, och då borde även dispensrätten vara tillämplig för dem båda.

Under hänvisning till det anförda få vi därför anhålla, att riksdagen ville besluta,

att för barn från Västerbottens och Norrbottens län bör centralmyndigheten — socialstyrelsen — kunna medgiva dispens för fria resor utöver den angivna maximigränsen.

Stockholm den 20 mars 1943.

Gösta Skoglund.

E. Oskar Åkerström.

Uddo R. Jacobson.